

НАША ЦЕРКВА - КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ «БОРИСТЕН»

ВИДАННЯ БЛАГОСЛОВИВ ПРЕДСТОЯТЕЛЬ УПЦ КП ФІЛАРЕТ № 01 (149) 2016 рік

Патріарше богослужіння у день свята Хрещення Господнього

19 січня Православна Церква урочисто відзначає свято Богоявлення, Хрещення Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа. Напередодні свята, 18 січня 2016 року ввечері, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет відслужив у Володимирському кафедральному соборі Всенічне бдіння. Його Святості співслужили настоятель храму протоіерей Борис Табачек та духовенство кафедрального собору. За богослужінням співали Патріарший хор Володимирського собору (регент Вероніка Матвієнко) та кліросний хор храму (регент Тетяна Солосич). В самий день свята Богоявлення, Предстоятель Київського Патріархату звершив Божественну літургію святителя Іоана Золотоустого у Володимирському кафедральному соборі. Величний собор та церковне подвір'я були наповнені вірянами, які прийшли до храму, щоб помолитись і прославити Бога за Його великі благодіяння, а також освятити воду. Вітаючи парафян та всіх молільників, Патріарх Філарет виголосив слово на день свята, розкриваючи зміст та значення події Хрещення Господнього і Богоявлення для кожного християнина. "Сьогодні в народі кажуть: "Святкуємо водохрещ", тобто освячення води. І справді Свята Церква в цей день освячує воду особливим чином і тому ця вода називається великою агіасмою, тобто особливо освяченою водою. Особливість цієї води полягає в тому, що вона не псується, тобто вона нетлінна. І на цей факт звернув увагу ще в 4 столітті святий Іоан Золотоустий. Він підкреслював у своїх проповідях, що вода, освячена в

день Хрещення Господнього, – не псується. Навіть атеїсти й її визнавали, що справді вода має такий характер, але пояснювали це тим, що опускається срібний хрест і через те, що вода доторкається до срібла не псується. Але коли опускали дерев'яний хрест на освячення, то вона теж не псувалась. Тобто сам факт, що вода ця не псується, зберігається не один рік, свідчить про те, що благодать Божа діє" – відзначив Предстоятель Київського Патріархату.

Святійший Патріарх Філарет і урочистості з нагоди Дня Соборності України

22 січня 2016 року Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет взяв участь у державних урочистостях з нагоди Дня Соборності України. Предстоятеля Київського Патріархату супроводжував Патріарший намісник митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній. Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк поклав квіти до пам'ятників Тараса Шевченка та Президента УНР Михайла Грушевського. Також у покладаннях квітів взяли участь члени Всеукраїнської ради Церков та релігійних організацій, урядовці, народні депутати України. Після урочистостей Святійший Патріарх Філарет спільно з Прем'єр-міністром України Арсенієм Яценюком поспілкувалися з журналістами.

Нагадаємо, 22 січня 1919 року на Софійській площі у Києві відбулося проголошення Акту воз'єднання Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки, що ознаменувало собою об'єднання історичних українських земель в єдину незалежну Державу. Офіційно державне свято День соборності України введено у 1999 році.

Вітання з нагоди 87-ліття народження Святійшого Патріарха Київського і всієї Русі-України Філарета

«Вісті з діаспори»

23-го січня 1929 року в селі Благодатному у сім'ї Меланії і Антона Денисенків народився хлопчик, якому Божим Провидінням призначено бути Предстоятелем Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату. Від імені Вікаріату Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США і Канаді і від усіх вірян з північно-американського континенту поздоровляємо Вашу Святість з 87 річницею від дня народження. Святійший Владико, Ваша величезна і корисна праця у Христовому винограднику піднімає гідність кожної свідомої української людини, відроджує приспані душі і приєднує до новітнього відродження нашої Святої Церкви і морального відродження українського народу. Ваша мудра, розміркована і нелегка праця в розбудові Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату і Української Держави заслуговує на найглибшу і найщирішу пошану всіх українців не тільки православного, а і греко-католицького населення поза межами України. Ми тішимся, що маємо Вірного Сина Української Нації - Святійшого Отця нашого - на Проводі Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату. З щирою і правдивою пошаною схилиємо наші голови перед Вами і просимо Вашого благословення. Бажаємо Вам, Святійший Владико, міцного здоров'я, незгасаючої сили і всього найкращого. Многі і щасливі літа, Святійший Владико!

**Прот. Віктор Полярний, Секрета Вікаріату
Української Православної Церкви
Київського Патріархату
в США й Канаді**

Vicariate of the Ukrainian Orthodox Church
Kyivan Patriarchate
in the USA and Canada

300 East Army Trail Rd.
Bloomington, Illinois 60108

His Holiness Patriarch of Kyiv and all Ukraine FILARET
Secretary of the Vicariate Very Rev. Victor Poliarny - Tel: (630) 307 2477
Web Site: www.uockp.net
Editor's E-Mail: VrevPoliarny@AOL.Com

«Поетичним рядком»

На честь 87-віришці з дня народження Його Святості патріарха Філарета

Патріотичний дух й любов у Вас від Бога
А ще життя дароване Творцем
Торуйте шлях - така ж у Вас дорога
Радіти всім, бо з Вами ми ідем!
І хай благословить Всевишній довголіття
Апостоли з»єднаються з земним.
Радіймо разом ми на цьому світі
Хотіли б довго перебувати з ним.

Фашизм Москви не пройде нашим полем,
І Ваша Святість твердила не раз:
Любов'ю, вірою, своїм сердечним бодем,
Аби надія об'єднала нас.
Робили все, щоб так утвердив й час.
Еліту творите у рідній Україні
То Вам й хвала довіку і віднині!

Щиро Ваш, Олег Черногуз (м. Київ)

З роси і води Вам, Ваше Святосте! Многая літа!

«Наші інтерв'ю»

Філарет, Патріарх Української Православної Церкви Київського Патріархату

«До нас у Володимирський собор перейшло багато вірян із Лаври»

Люди віруючі, коли аналізують новітню історію Церкви, схильні до жанру альтернативної історії. Надто коли думають про церковне розділення, вони ставлять собі запитання, що було б, якби... Сьогодні ми точно знаємо відповідь на одне запитання з тих численних "якби"... Якби не патріарх Філарет з його мрією та непокірністю, Україна втратила б шанс на власну Помісну Церкву, а частина української пастви не мала би ґрунту, на якому будується єдина Церква, а може навіть більше - не мала б ґрунту для власного заспокоєння після моральних травм, які отримала від Московського патріархату. Напевно, саме тому патріарх Філарет залишається частим гостем ефірів, улюбленцем преси. Напевно тому про це сокровенне рідинне свято Різдва нам хочеться поговорити саме з ним.

- Ваша Святість, вам приписують таку фразу: "Любов без правди - слабкість. Правда без любові - жорстокість".

- Ці слова належать не мені, а преподобному Ісідору Пелусіотському. Я лише їх запам'ятав і цитую.

- Мені здається, що наші еліти так і не навчилися говорити мовою правди. Як ставиться Церква до таких понять, як брехня з необхідності, до можливості допустити меншу брехню, щоб уникнути більшого зла?

- Справа в тому, що і мала брехня є неправда, і велика брехня - неправда. Тому гріх і малий - є гріхом, і великий - є гріхом. Тільки різниця між ними: той великий, а той малий. Так і різниця між малою брехнею і великою тільки в розмірі, а за якістю, сутністю одне й інше належать до неправди. Наша проблема полягає в тому, що у нас в основі суспільного життя в багатьох речах закладена неправда. Неправда в тому, що у нас є закони несправедливі: або створені, або використовуються для окремої групи людей, для їхнього збагачення, для утримання влади. Неправда і в тому, що закони не виконуються. Неправда і в тому, що суди у нас дуже часто несправедливі. Всі знають, як суди виносять рішення в залежності від того, хто скільки заплатив. Неправда управління виявляється у великому соціальному розшаруванні - величезній прірві між небагатьма надзвичайно заможними і багатьма незаможними. А для того, щоби суспільство добре існувало і був спокій, потрібна правда, справедливість в суспільному житті.

- Як Ви вважаєте, чи не потрібно було би знову для політиків запровадити присягу на Біблію?

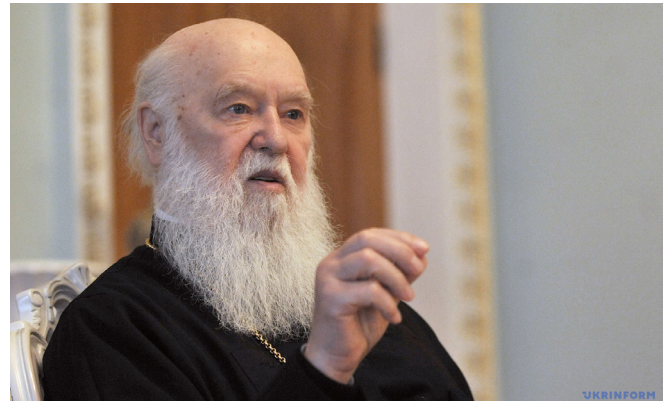
- Справа в тому, що можуть і на Біблію присягати, а потім цю присягу порушувати. Зараз депутати, державні службовці, судді складають присягу? - **Складають.**

- Складають на вірність Конституції. А в Конституції сказано, що ми несемо відповідальність перед Богом і перед народом, перед Україною. Якщо ви несете відповідальність перед Богом, то чому ви порушуєте правду Богу? Ви ж присягу даєте. Якщо вони порушують присягу на вірність Конституції, то і присягу на Біблію також порушуватимуть. Але нехай знають, що за порушення всякої присяги є відповідальність перед Богом.

- Ми з вами говорили перед Свят-вечором. Я натрапила на соціологічне дослідження, яке каже, що у ягдях країн Європи Різдво перетворюється на нагоду поїсти, мати кілька вихідних, отримати подарунки. У Вас нема відчуття, що ми щось втрачаємо, так і не набувши?

- Різдво Христове в Україні святкується як релігійне свято, це очевидно. Але Різдво Христове перетворилося і на народне свято. І тому Різдво Христове - це подарунки, це святкові обіди, це колядки. Оце стає звичаєм народним. А релігійна основа Різдва Христового зовсім інша. Вона не у подарунках, а в тому, що Син Божий - Бог, Творець світу,

став людиною для того, щоби визволити людину від гріха і від смерті. Бо людина сама подолати в своїй природі гріх і смерть не може. Тому потрібно було Богові стати людиною, щоби подолати в людській природі гріх і смерть. Тому в колядках, які народ співає, сказано: "Ой, радуйся земле - Син Божий народився". Чому земля повинна радіти, тобто людський рід чому повинен радіти? Бо народився Син Божий. Для чого Син Божий народився? Для того, щоби людський рід спасти від гріха і від смерті. Оце є основа свята Різдва Христового - нагадування кожному про спасіння і вічне життя, про відповідальність за духовне життя.

- Я завжди вважала, що люди, які пішли в радянський час до семінарій - незвичайні. Як Вибірали стати священником?

- Я навернувся до Бога через смерть батька. Смерть батька була поштовхом до питання, чи Бог існує, чи не існує. Якщо Він не існує, як нас вчили тоді в школі, то зі смертю людина перетворюється в небуття, просто зникає. Тому, якщо це правда, що людина перетворюється в небуття, то мого батька немає. Бо він загинув на фронті, на війні. А як же немає його, коли я його люблю? Кого я люблю - не існуюче? Хіба можна любити не існуюче? Не можна. А якщо я люблю, і це реально я люблю, то любов засвідчує, що батько і після смерті повинен існувати. Якщо він існує, значить є вічне життя. А якщо є вічне життя, то є і Бог, якому я повинен служити насамперед, а не земній владі, яка Його заперечує. І ось оце переконання мене привело до того, що я поступив в семінарію, потім в академію і став священнослужителем - бажання служити Богові.

- Як колись говорила зі священником із Заходу. Він казав, що пострадянські країни після радянської влади переживають захоплення вірою та Церквою, але Європа це також переживала. А зараз там церкви порожні. Як Ви думаєте, чи можливе таке, що ми переситимось Церквою, втрачимо інтерес до неї?

- Я з ним не згоден. Не треба забувати, що в історії діє не тільки людина, а діє і Бог. Бог, який прийшов на Землю спасти людину від гріха. І незважаючи на те, що в християнстві є відступлення від християнських ідеалів, від християнського способу життя, -перемогти християнство означає перемогти Бога, Христа Спасителя. Можливо перемогти Христа Спасителя? - Ні. - Так, не можливо. І тому християнство перемогти не можливо. Християнство є і буде існувати до кінця історії, до кінця світу. Так, воно буде терпіти випробування, буде відступлення, але переможеним не може бути. Тому що зло ніколи не переможе добро. Колись в радянський період чиновник мені казав: у 1980-му році ми вступаємо в комунізм, і місця Церкві в комунізмі не буде. Я цій людині сказав, що якщо буде комунізм

то Церква буде існувати і при комунізмі. А він сказав: "Ні. Ми вас зараз терпимо, а тоді терпіти вас не будемо". Я сказав: якщо ви не будете терпіти нас, віруючих, то тоді комунізму не буде, а Церква буде. Бо Христос сказав: Я побудую Церкву і ворота пекельні її не подолають.
- **А що сказав він?**

- А він нічого на це не міг мені сказати. І як бачите, після відступлення радянського часу наступило навернення. Я маю надію, що і в Європі так буде - пусті храми ще наповняться. А якщо і України торкнеться відступлення - то це теж буде тимчасово. В історії так було не раз.

- **Запитання про церковну історію. Мені колись написав монах з одного північного монастиря Росії. Він чистою українською мовою подякував мені, що я обстоюю єдину Помісну Церкву, а коли я запитала, звідки він знає мову, то почула таке. Мовляв, його відправили на правах послулу з України до Росії. Я подумала: чому такий послулу? Українські монахи мають спасатися на півночі Росії, а монахи - громадяни РФ проповідують тут "руський мир".**

- Це давня традиція. В історії був період, коли після угод Богдана Хмельницького Україну приєднали до Росії, і утворилась єдина Російська імперія. Тоді почалась боротьба за Церкву і Київську митрополію, яка 700 років знаходилась у підпорядкуванні Константинопольського патріархату. Зрештою її незаконно приєднали до Московського патріархату. А коли приєднали, то Москва направляла єпископів-росіян в Україну, а українських єпископів, монахів, богословів відправляли в Росію, на Північ чи в Сибір для того, щоб займались місіонерською діяльністю.
- **Серед чукчів і евенків, серед тих язичницьких народів?**

- Так. І тому Інокентій Іркутський, Іоанн і Павло Тобольські та багато єпископів, які стали святими, Церква їх канонізувала, - вони з України, закінчили тут Києво-Могилянську академію, а їх єпископами поставили туди. Наприклад, Димитрій (Гуптало) Ростовський народився в Макарові Київської області, а його зробили єпископом і поставили в Ростов у Росії, і він там виконував свої архіпастирські обов'язки, і Житіє святих переклав. А сюди навпаки, направляли росіян для того, щоб тут російську мову і звичаї запроваджувати в життя, бо з того часу в храмах стали проповідувати російською мовою, і навчання велось у церковно-парафіяльних школах теж російською мовою. Така була загальна російська політика. І в часи Російської імперії, і в часи Радянського Союзу багато духовенства з України посілали по всій Росії. 60 відсотків священства за радянські часи були українці, вихідці з України. Вони служили і в Україні, і багато з них служили і в Росії. І зараз багато українців єпископів і священників служать в Росії. Як приклад, понад 150 років, від 1799 р., на Київській кафедрі не було архієрея-українця, лише росіяни. А першим митрополитом Київським українцем став я, у 1966 р.

- **Кожного разу, коли Різдво святкують через тиждень після Нового року, люди думають: чи не пора переводити Церкву на новий календар та святкувати народження Богородици 25-го грудня?**

- Питання календаря обговорювалось на Всеправославних нарадах, і всі учасники наради, тобто представники всіх Православних Церков, погоджувались з тим, що Юліанський календар відстає від астрономічного календаря. Сходилися на тому, що Церква погоджується перейти на новий астрономічний календар. Але народ не сприймає цього. І в 1920-ті роки Російська Церква перейшла на новий стиль, але народ не прийняв. На Різдво Христове 25 грудня в храмах людей не було, а 7 січня, ніби у будній день - храми повні. Що це означає? Коли Церква побачила, що народ не сприймає, тоді відмовились. А в Грецькій Церкві стався розкол через календар, і він триває досі. Тому якщо питання кален-

даря не викликати розділення в самій Православній Церкві в Україні, якщо люди віруючі це приймуть - то так і буде. А якщо ні - то буде як сто років тому: можна запровадити, а потім доведеться скасовувати.

- **Є думка, що коли Ви дозволяєте переходи парафій з Московського патріархату до Київського, то закладаєте міни між нашим майбутнім між'юрисдикційним діалогом, що вам завжди будуть пам'ятати що "ви забирали наші приходи, не домовлялися".**

- Це не так. Ми виступаємо за діалог, а нинішнє керівництво Української православної церкви Московського патріархату не хоче з нами вести діалог. Мета цього діалогу - створити в Україні єдину Православну Церкву, Помісну Церкву, незалежну від Московського патріархату. Вони на це не йдуть. Тепер Господь показав, яка Церква з українським народом, а яка Церква не підтримує український народ. Саме Церква як інституція, а не ті чи інші клірики та миряни. Це бачать віруючі в Україні і тому виходять зі складу Московського патріархату та приєднуються до Київського патріархату. В Києві, в обласних центрах, в районних центрах, там, де є храми і Київського патріархату, і Московського патріархату, це відбувається безболісно. Там як правило ніяких конфліктів немає, але перехід відбувається - люди полишають храми Московського патріархату та йдуть до нас. Знаєте, як багато людей почали ходити до нас до Володимирського собору, підходять після служби до мене та кажуть російською: "Спаси Вас Господи, ваше Блаженство".
- **Це точно наші з Лаври, ми так до Блаженнішого Володимира зверталися. Ми не звикли використовувати звернення «Святійший».**

- От навіть з цієї деталі я бачу, що вони прийшли з Московського патріархату. Але повернемося до переходу парафій. У селах, де один храм, громада Московського патріархату, бачачи неправду московську, коли їхня Церква не підтримує Україну, а підтримує «руський мир», - тоді люди з цієї громади не хочуть вже належати до цієї Церкви, намагаються вийти громадою зі складу Московського патріархату і перейти в Київський патріархат. При цьому кілька людей цієї парафії залишаються вірними Московському патріархату. Ось у таких випадках починається боротьба не Київського патріархату з Московським патріархатом, а починається боротьба віруючих Московського патріархату з віруючими Московського ж патріархату, боротьба серед самої громади, серед жителів одного цього села. Не Київський патріархат з Московським бореться, а борються самі колишні вже віруючі Московського патріархату за право на відокремлення від Московського патріархату. І храм хочуть не віддати Московському патріархату, а зберегти за своєю громадою, бо вони його побудували чи реставрували, це їхній храм, громади, а не Московського патріархату. А невелика частина, яка залишається за МП, вона залучає до себе і духовенство, і різні сили, які приїжджають в село, і починається боротьба.
- **Так званих тітушок використовують, семінаристів залучають.**

- Так. Тобто боротьба іде не між Київським патріархатом і Московським, як про це останній заявляє, а боротьба йде віруючих Московського патріархату колишніх з віруючими того ж Московського патріархату, але дояльними йому. Боротьба через храм. А там, де є не один храм, там все мирно. От як у Києві - з Лаври перейшли у Михайлівський монастир чи Володимирський собор, і боротьби ніякої немає. А ось у тій же Птичі на Рівненщині - там залишилась невелика частина прихильників МП, яка бореться за те, щоби храм належав їм. Їм запропонували служити почергово, в різні години, а вони відмовились від цього. погромів храмів МП і таке інше. І ми постійно пропонуємо діалог, від якого МП так само постійно відмовляється.

Ми тим парафіям, які переходять, де є конфлікт, пропонуємо залагоджувати його почерговим служінням. Але не може бути так, що закон передбачає право громади на перехід, і більшість громади, переважна більшість, хоче перейти, а меншість - не хоче, і ця меншість нав'язує більшості свою волю щодо храму. Бо Московський патріархат і в особі своїх керівників не хоче єдності, і віруючим, які хочуть єдності, перешкоджає. Нехай не думають, що так вони досягнуть успіху: хочуть керівники МП чи не хочуть, а об'єднання буде, бо така воля Бога, так наставляють канони, щоби кожен народ мав свою Помісну Церкву, і так хоче віруючий народ. Московський патріархат в Україні зараз є, але в майбутньому його тут не буде, тому що відбудеться об'єднання в єдину Церкву Українську. Це буде обов'язково!

- Що б ви могли сказати священникам Московського патріархату, які хочуть єднання?

- Їм треба знати правду: Київський патріархат є і буде, а Московський патріархат в Україні зараз є, але в майбутньому його тут не буде, тому що відбудеться об'єднання в єдину Церкву Українську. Це буде обов'язково! А для того, щоби це відбулося безболісно, зараз треба не ворогувати, бо вороги не об'єднуються, а об'єднуються ті, хто люблять. Тому наша позиція - треба любити і духовенство, і єпископат, і віруючих Московського патріархату. Але це не означає, що любити - це говорити тільки приємні речі. Любов повинна бути у єдності з правдою, і коли ми критикуємо, викриваємо Московський патріархат у неправді, в діях проти України та за "русский мир" - то це теж вияв любові. І нехай вони на нас за це не ображаються, а нехай виправляються - не заради того, що ми так говоримо, а тому, що треба жити за правдою.

- Не завжди у ваших виходить, до речі. Я колись була у вас в храмі, теж на Московський патріархат стільки всього почула.

- Я не кажу, що у нас всі ідеальні, а в МП всі погані. Гріх діє всюди, і Бог діє всюди. Якщо наші чинять неправду - теж нехай виправляються! "Не ворогувати!" - це наша тверда настанова, бо не ворогувати - це вже перший крок. Не примножувати зло, перемагати зло - добром, пам'ятати слова Писання, що гнів людський не творить правди Божої, не мститися за завдані Московським патріархатом образи, а віддати відплату на волю Богу - тоді об'єднатися буде легше. Але і не відступати від правди, бо справжній мир може бути лише на основі правди, а з неправдою треба боротися, як і Христос боровся, викривав і фарисеїв, і книжників. Щодо об'єднання, то треба всім знати, що коли духовенство і єпископи Московського патріархату будуть переходити в Київський патріархат - вони нічого не втратять, тому що будуть керувати тими ж парафіями і тими ж єпархіями,

ми, з якими вони прийшли в Київський патріархат.

- Не втрачать - це слово патріарха?

- Це слово патріарха. Ми зацікавлені в цьому.

- Скажіть, мені розповідали, що під час бунту в Лаврі, коли на Вас тиснули, Вам наслідлося, що преподобні Антоній та Феодосій пішли з Лаври?

- Так, був такий сон. Але не мені, а монаху Києво-Печерської лаври, який розповів тоді мені, що бачив уві сні преподобних Антонія і Феодосія. Вони вийшли із Ближніх печер і пішли в сторону колодязів, вниз. Коли той монах звернувся до них, то преподобний Антоній і каже: "Ми ще повернемося сюди, в печери". Тоді подумав: "За ними піду і я".

- Але чим було Ваше рішення піти продиктоване?

- Я, як Предстоятель, мав резиденцію на Дальніх печерах, в 49 корпусі. Саме при мені у 1988 році Лавра була передана Церкві, я відремонтував Аннозачатівську церкву, відремонтував Хрестовоздвиженський храм і триповерховий корпус на Ближніх печерах. Я відремонтував майже зруйнований 49 корпус, відбудував новий корпус для духовної семінарії. Це все я зробив до 1992 року. Це все було влаштоване мною за кошти Церкви. І я мав там у 49 корпусі резиденцію, яку захищали від захоплення промосковськими силами. Але тоді був мером Києва Іван Салій. Коли ми 49 корпус захищали від тих, хто був за Московський патріархат, то Салій направив спецпідрозділ міліції і нас звідтіля вигнали. Таким чином нас силою із Лаври вигнали, не дали нам захистити цей 49 корпус. А потім, щоби виправдати себе, промосковські монахи завилі, що це нібито вони, ті що захоплювали - насправді захищалися від захоплення. Отак я змушений був піти з Лаври. Далі ті сили хотіли усунути мене і з Володимирського собору, і з резиденції цієї, на Пушкінській. Теж казали, що їх "захопив", а вони хочуть їх "звільнити". Так Москва завжди діє: війну називає миротворчістю, чуже - оголошує своїм. За однаковим принципом у 1992 р. вони Лавру "захищали" від канонічного Предстоятеля, а у 2014 р. - Крим і Донбас від України.

- Ми говоримо з вами на початку Нового року і перед Різдвом. Про що ми маємо в цей рік молитися особливо?

- Я хочу при цій нагоді привітати всіх християн і весь український народ з Різдвом Христовим. Нагадати, що Бог любить людський рід. Заради нього Він став людиною, щоби спасти нас від гріха і смерті. І тому Він допоможе нам очиститися від неправди, від корупції. Допоможе нам подолати агресора, досягти справедливого миру. Щоб Україна була щасливою, достойною державою. Саме про це - про перемогу правди в нашому власному житті, в житті суспільства і держави, про справедливий мир для України - наша молитва.

Лана Самохвалова, Київ

У день Різдва Христового Всенічне бдіння у Володимирському кафедральному соборі

7 січня 2016 року ввечері, у день свята Різдва Господа Бога і Спаса нашого Ісуса Христа, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Всенічне бдіння у Володимирському кафедральному соборі м. Києва. Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство собору. За богослужінням співали Патріарший хор Володимирського собору (регент Вероніка Матвієнко) та кліросний хор храму (регент Тетяна Солосич). Під час читання канону на ранній Предстоятель помазав віруючих освяченим елеєм. Після завершення богослужіння у храмі лунали колядки у виконанні Патріаршого хору Володимирського собору.

« 3 життя братньої Церкви»

Глава УГКЦ на Різдво:

«Коли Бог торкає людину у своєму Різдві, тоді її страх перетворюється на надію»

Сьогодні Христова Церква святкує одне з найбільших Християнських свят – свято народження в людському тілі Божого Сина, який приходить, щоб спасти людину від гріха і смерті. У книгах Святого Письма ми читаємо, що єдинородний Син Божий, який народився від Бога Отця, ще перед сотворенням світу був тим, через Кого, Ким і задля Кого цей світ постав. Ми сповідуємо божество Сина Божого в «Символі віри», коли кажемо: «**1 через Нього все сталося**». Син Божий входить у людську історію, вочлонується і стає людиною, торкаючись найглибших підвалин людського життя в усі історичні часи та епохи. Про це сказав Блаженніший Святослав під час проповіді на Архиєрейській Божественній Літургії з нагоди свята Різдва ГНІХ у Патріаршому соборі Воскресіння ГНІХ, що в Києві, 7 січня. Із Главою Церкви співслужили: Архієпископ Клаудіо Гуджеротті, Апостольський нунцій в Україні, владика Йосиф, Єпископ Київської єпархії УГКЦ, владика Богдан, Адміністратор Патріаршої курії УГКЦ. Пояснюючи духовний зміст свята, Блаженніший Святослав наголосив, що в Євангелії, коли читаємо про Різдво, то знаходимо тричі слова «**Не бійся!**». Уперше вони вийшли від архангела Гавриїла, коли він звертався до Марії в день Благовіщення: «**Не бійся, бо ти знайшла благодать у Бога**». Вдруге архангел промовляє їх до Йосифа Обручника в сні, розвіюючи сумніви щодо того, хто має народитися від Марії: «**Не бійся взяти Марію за жінку, бо те, що народиться, походить від Святого Духа**». Утретє архангел промовляє до пастирів, котрі стерегли отару в різдвяну ніч: «**Не бійтеся! Сповідую вам велику радість, бо сьогодні народився у місті Царя Давида Спаситель Христос Господь**». «**Коли Бог торкає людину у своєму Різдві, тоді її страх перетворюється на надію, біль на радість, а темна ніч сяє небесним світлом. Що може відчувати людина, яку торкнув Господь? Тоді вона розквітає. Що може відчувати людина, яка божиться свого майбутнього? Таж її майбутнє лежить в яслах на сні. Що може відчувати людина, яка у своїх болях шукає Бога? Він торкається її, лікує її рани, повертає її до гідності та свободи, і радість повертається до неї**», - сказав Глава Церкви. За словами проповідника, Бог у своєму Різдві подібний до

доброго лікаря, який приходить до людини і та зцілюється: «**Торкаючись ніжно новонародженим Дитятком людську істоту, Бог торкає за живе кожного, перемінює все те, чим ми живемо, і показує нові горизонти майбутнього**». Блаженніший Святослав, згадуючи євангельське «не бійся», зауважив, що кожен, хто почув ці слова, починав діяти: мудреці аж зі Сходу йшли за зорею, шукаючи Царя, що народився; пастирі кинули свої отари і спішили знайти Дитя, про яке провістив ангел. Бо «той, кого торкнула любов і надія, - не може не поділитися пережитим із ближнім». Тож і ми, святкуючи Різдво в непростий час, чуємо з небес: «**Не бійся! Сьогодні твій Спаситель народився. Проте не будь бездіяльним, а ділися дотиком Божим, у той спосіб, який ми можемо допомогти людям пережити різдвяну радість**».

«**Прадавня українська коляда - спосіб, який надихав і підносив. Коли колядуємо, то різдвяна радість торкає кожного із нас**», - зауважив він.

«У свято Різдва я прагну, щоб кожен українець був "доторкнутий" Божою любов'ю новонародженого Спасителя. Нехай наша радість досягне всіх, хто сумує, дійде до того, кого ми фізично не можемо відвідати. Сьогодні маймо у наших серцях тих, хто є на фронті, бо завдяки їм ми можемо молитися. Згадаймо потребуючих і тих, хто не має з ким цю радість розділити», - закликав Блаженніший Святослав. Наприкінці проповіді Глава Церкви додав: «**Нехай Різдво стане силою українського народу, яка перемінить наш страх на надію, а непевність на радість Різдвяного свята**».

Блаженніший Святослав благословив проведення акції «Україна єдина»

Розпочалася міжнародна акція на підтримку єдності України «Україна єдина», присвячена Дню Соборності України. Мета акції полягає в тому, щоб показати, що люди в Україні та багатьох країнах за її межами не байдужі до нашої держави та підтримують її єдність. Глава і Отець УГКЦ Блаженніший Святослав благословив проведення цієї акції, зазначаючи у листі до організатора акції Олексія Захарченка таке: «Питання єдності України, особливо сьогодні, коли український народ із честю складає важкий іспит перед своїм сумлінням і майбутніми поколіннями, є дуже важливим і актуальним». Тому, на його думку, такі ініціативи молоді задля справи єднання України – боговгодне діло. «Кожен, хто докладає зусиль до плекання єдності, працює для зростання сильної і незалежної Батьківщини. «Свідчімо перед усім світом, що ми любимо свою державу, цінимо її незалежність і молимося про єдність. Як завдаток щедрих дарів, уділяю всім учасникам та організаторам своє благословення», - пише Глава Церкви. Додамо, у 2015 році до акції

«Україна єдина» долучилися молоді люди із 30 країн світу, а також 83 міст України. Організують акцію Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Батьківщина Молода» та Світовий конгрес українських молодіжних організацій (СКУМО).

Департамент інформації УГКЦ

«Адреси доброти»

“Доброчинність українців США - християнська любов у дії”

Доброчинність – це те, з чим повинен жити кожен християнин охрещений, віруючий, який приходить до церкви. Чому? Тому, що кожного разу у церкві звучать слова Христа, його милосердя, його любов до ближнього. Цей чоловік, ця жінка, вірні, які приходять до церкви, інакше не можуть жити. Хоч часто може бути і в гріхах, і в упадку, але знов і знов піднімаються і йдуть за світлом Христовим, бо їх просвічує світло. Робити добро ближньому, любити ближнього, добре слово промовити, допомогти різносторонньо.

Редакція нашого бюлетеня «НЦ-КП» щаслива що наші читачі сповна розуміють значення доброчинності в житті кожного християнина. А ще у цей такий трагічний для України час. **Ось і пан Богдан Чуловський (Tucson, AZ.) та пані Марія Зарицька (Warren, MI.)** склавши пожертви на потреби харчування та лікування бійців АТО переповнили свої і наші серця саме християнською любов'ю. А ще доброчинність це допомога людям, які не можуть самотужки задовольнити свої потреби. Це сповна стосується сиріт. А тому чергова допомога січесьлавським обділеним долею дітям з боку добродія **Олександра Власенко (North Port, FL.)** це вищий вияв доброчинства. І ще є така істина. Якщо робиш добро, то роби це щиро, від душі і завжди себе став на місце тієї людини, якій ти робиш добро. Тобто, поведься так, як тобі хотілося б, аби поводитися з тобою, якщо б ти був в такій ситуації, як ця людина, якій ти допомагаєш. Бо не забуваймо що найпершим доброчинцем був сам Господь. І так слід чинити як Господь наш Ісус Христос.

Влас. Інформ.

« З життя братньої Церкви»

У Покотилівському монастирі (Харківщина), відкрито Двері Божого милосердя

3 січня 2016 року в храмі Покотилівського Свято-Покровського монастиря, що на Харківщині, відкрили Двері Божого милосердя. Архиєрейську Святу Літургію очолив владика Василь (Тучапєць), Екзарх Харківський, у співслужінні з отцем-деканом Олександром Дядею, настоятелем монастиря о. Йосифом Щуром, ЧСВВ, та дияконом Іваном Петрушаком, ЧСВВ. У своїй проповіді владика Василь застановився над гаслом Року Божого милосердя «Милосердні як Отець». «**У цей Ювілейний рік ми маємо нагоду не лише бути милосердними до наших близьких, рідних, а також повинні переосмислити минуле і простити давні образи своїм кривдникам**», - закликав Архиєрей. Також Екзарх Харківський пригадав про діла милосердя для душі і тіла, які має виконувати кожен християнин. Після Святої Літургії відбувся урочистий обхід навколо храму, молебень та відкриття Дверей Божого милосердя. Варто додати, що Покотилівський монастир – це друге святе місце Харківського екзархату, де відкрито двері Божого милосердя, та-

кий чин уже здійснено в каплиці катедрального собору Святого Миколая м. Харкова.

Прес-служба Харківського екзархату

«Наші інтерв'ю»

Капелан Дмитро Поворотний

Серед давніх і добрих приятелів нашого видання священник УПЦ КП Дмитро Поворотний з Дніпропетровського. Ми завжди цінували відданість отця не лише Христовій Церкві, а й Україні. Він був одним з перших із тих, хто з хрестом і душпастирською настановою поїхав допомагати нашим захисникам на буремній Донбас. Історія та людська вдячність ще належно оцінить капеланську діяльність отця Дмитра Поворотного. А поки-що ця публікація, бодай, частково віддасть хвалу і шану цьому правдивому священнику та патріоту.

Редакція

Уотця Дмитра Поворотного не замовкає телефон: хтось хоче передати гуманітарну допомогу; хтось питає, коли буде наступна поїздка на схід, а хтось просто уточнює, яку ікону краще купити.

Крім того, що Поворотний капелан полку, він організовує приходське життя у дніпропетровській церкві та займається волонтерством. Хоч вже обід, отець Дмитро п'є свою першу чашку кави і згадує, що трапилося з ним відтоді, як два роки тому він прийшов у військкомат і попросився на війну. – Коли ми почали їздити на схід, то побачили, що у хлопців є недуховні потреби: поїсти і вдягнутися. Тоді я звернувся до Владики Симеона, керуючого Дніпропетровської єпархії УПЦ КП, щоб він благословив інших священників поставити скриньки для збору коштів для потреб бійців. Минулого Різдва з Красногорівки ми вивезли 30 дітей. Нам хотілося показати їм Україну. І це вдалося. Я по очах дітей бачив, що вони дивувалися мостам і великим будинкам.

Паралельно ми підтримуємо школи. Дорослих лежачих людей забезпечуємо підгузками. Коли хлопці почали гинути, мені захотілося якось вшанувати їх пам'ять. Тому ми біля ОДА на Алеї шани Небесної Сотні вирішили поруч з хрестом покласти гранітні плити з іменами загиблих. Колись я побачив фото гарно одягненої жінки, яка йде на фоні розрухи. Це надихнуло мене на проєкт "Нас не зламати". Наші місцеві гурти знайшли апаратуру і їздять по військовим батальйонам і сільським клубам. Ми співаємо, роздаємо військовим барабани і починаємо бити в них. Це надихає. – **Ви постійно кажете «ми», коли розповідаєте про себе.**

– Моя капеланська діяльність – це лише верхівка айсбергу. За нами мільйони прихожан і священників, які моляться за мир у країні. А ще нам допомагають волонтери.

Отець Дмитро перериває нашу розмову для того, щоб вручити трьом військовим патріарші медалі «За жертвність і любов до України».

– Мені хлопці навіть кажуть, що державні нагороди не такі важливі, як церковні. А я з ними, я – їхній. Повернувшись, показує численні фотографії: Красногорівка, Мар'їнка, ось він на полігоні, ось фото з волонтерами, освячення машини, ось покійний Альберт... Здається, він пам'ятає ім'я і історію кожного. – **А яке фото ваше улюблене?**

– Я дуже люблю ось ці: із акції «Діти-дітям». Це – школа в Новобакмутці. Цього Різдва приблизно 100 дітей ми привітали з Миколаєм. Звернулися до шкіл Дніпропетровська: показали дітям

фотографії їх однолітків на лінії фронту, і вони всі разом зібрали іграшки і передали їм вітання. «Святий Миколай, Святий Миколай, ми діти своєї країни», – отець Дмитро показує відео, зняте за 25 кілометрів від Донецька. На ньому маленькі дніпропетровці звертаються до своїх однолітків: «Дорогие друзья, мы желаем вам мира. Давайте дружить». Діти Донбасу відповідають: «Спасибо детям Днепропетровска. Мы не хотим войны». І голос хлопчика тихо додає: «И чтоб у вас она не была».

– **З чого почалася ваша капеланська служба?**

– Раніше я був просто священником, а коли почалася війна, то сам прийшов у військкомат і попередив, що можу бути капеланом. Тоді не було чіткого розуміння капеланства: був відділ по взаємодії з церковними організаціями у Міноборони, але фактично він не функціонував. Пізніше я потрапив у 20-й батальйон територіальної оборони (зараз мотопіхотний). Тоді не знали, як мене оформити на службу, а тому за документами відправили як військовослужбовця. Перші зіткнення відбулися 9 травня 2014 року. Тоді у нашому батальйоні загинуло два бійця. З початку літа батальйон висунувся утримувані рубежі між Дніпропетровською і Донецькою областю, а потім просувався вглиб останньої. З того часу я на сході регулярно. Зараз капелан полку «Дніпро-1» і також виконую обов'язки голови єпархіального відділу капеланської опіки Дніпропетровської єпархії Київського патріархату: відповідаю за капеланів та, по можливості, інші підрозділи.

– **Скільки капеланів у Дніпропетровській області?**

– Є відділ капеланського служіння, де священники служать на постійній основі: місяць там, і два місяці вдома.

У нас в Дніпропетровській єпархії три таких священники: отці Олександр, Сергій і Анатолій. Інші, як я, капелани не на постійній основі. Таких у нас до десяти чоловік. Ми допомагаємо 93-ій, 54-ій бригадам, 57-ій механізованій, 17-ій танковій, 20-ій, 39-ій, 40-ій, 43-ій окремим мотопіхотним, 25-ій аеромобільній бригаді... всіх не перелічиш.

– **Чим відрізняється капелан від військового?**

– Тим, що він ніколи не може брати до рук зброю. На війні має бути священник, бо у людини зі зброєю є спокуса зловжити нею. А це проблема пияцтва трапляється. Постійно звертаю увагу військових на це, а за можливості переконаю, що потрібно лікуватися. Щоправда зараз у підрозділах викристалізувався достатньо міцний кістяк, а тому така моя робота сходить нанівець.

- Місцевий телеканал зняв про вас фільм "Капелан". У ньому автори запитують, чому ви пішли на війну. Що ви відповіли?

- А де я ще маю бути? Це – моя батьківщина, треба підтримувати тих, хто її захищає, бо він тим самим виконує заповідь Божу: «Шануй батька і матір свою». Як чоловік я не міг взяти зброю до рук, але я міг бути корисним як священник. Без волі Божої нічого не трапляється ні в житті людини, ні в житті країни. І якщо 23 роки тому з'явилася на мапі держава Україна, то, як віруюча людина, я маю рівняти свої бажання під волю Божу. Я і людям пояснюю, що ковбаса по 2.10 – це ще не все: є воля Божа.

- Капелану дуже часто доводиться підбирати слова. Що ви найчастіше кажете військовим?

- Я їм дякую. І спілкуюся з ними в першу чергу не як священник, а як людина. У вас буває так, що ви не знаєте, що сказати? Буває. Але якось доводиться знаходити слова. Важко казати щось родичам загиблих. Але це життя. З іншого боку потрібно поважати вибір хлопців, які розуміли, чим це може закінчитися. Жаль за загиблим може стати своєрідним егоїзмом по відношенню до себе: питаєш «Нащо він туди пішов?». І таке трапляється.

- А як ви говорите з військовими про гріх вбивства?

- На війні є багато не воцерковлених людей, які стали віруючими. Але незалежно від цього, вбивство зачіпає кожного. В суспільстві є різні професії: є науковці, пекарі, а є воїни. Вони виконують присягу батьківщині і народу. Церква завжди благословляла на захист. Воїн – не бандит, він не діє по своїй волі. Він діє по наказу. Вбивати – дійсно, гріх. Але є й обов'язок захищати. Військові свій гріх сповідають. Їх гріх – формату діяльності, бо вони не вбивають кого і як хочуть. Рівноапостольний святий князь Володимир, Дмитрій Солунський, Феодор Стратилат... Хіба вони не були воїнами? Але ж вони святі. В Євангелії є такий епізод, коли до Іоана Хрестителя прийшли митарі, фарисеї і воїни, які питали, що зробити їм, щоб спастися. І він не порадив їм скласти зброю і садити пшеницю, а сказав: «Служіть, нікому не заподійте зла і виконуйте чесно свій обов'язок».

Ви часто повторюєте, що там, де Бог, там – перемога. Але, певно, що військові з протилежного боку від лінії зіткнення також думають, що за ними Бог?

- Яка в цьому логіка?! Бо хтось назвав цю територію «Новоросією»? Так, там є православна армія, але в чому виражається це православ'я? У тому, що вони знущаються над полоненими: каструють, ріжуть, питають, влаштовують паради? Хіба це по-православному? «По плодах узнаєте їх». Аязгадую, як наші військові після звільнення Красногорівки попросили мене привезти дитяче харчування. Я думав мені почулося, а виявляється, вони годували місцевих дітей, які місяцями сиділи в підвалах.

- Чи доводилося вам спілкуватися з російськими священниками, які підтримують представників самопроголошених республік?

- Не доводилося. Лише коли я забирав тіла військових, то спілкувався з «Душманом» - Сергієм Доценко, мешканцем Костянтинівки, а тепер заступником командира батальйону «Восток». Мені здалося, що він розуміє ситуацію, але має особисту образ, бо був у банді Стрількова та в полоні українських військових. Колись у Че Гевари була теорія революція ззовні. Ідея полягає в тому, що невелика група людей, не обов'язково з цієї країни, починає вести партизанську війну. Потім до них приєднуються місцеві, ображені, маргінали, криміналітет і починається справжня війна. Банди Стрількова виконали цю місію. Я бачив багато покинутих храмів, у яких зберігалася зброя, сепаратистська література і інша пропаганда «руського міра». Але немає гарантії, що в церквах на території України не зберігається пропагандистська література, чи не так?

- Мають бути гарантії держзахисту. Церква взагалі має стояти осторонь конфліктів, проповідувати Євангеліє і істину. У мене питання до православно-го воїнства: Чи повинен християнин казати правду? Чи повинен він засуджувати гріх? То чому ви тоді не засудили брехню Путіна, який не визнавав знаходження російських військ у Криму? У тебе є брат? А якщо твій брат жениться, а тобі його вибір не сподобається, ти забереш у нього хату? Не слухає брат, відпусти його, він сам повернеться, якщо треба буде, і попросить вибачення. Царства Божого на землі не буде, не було і Святої Русі. Свята Русь – це святі землі, які прославилися. Свята Русь може бути лише в душі. Все інше – сурогат Радянського Союзу.

Рік назад у мережі з'явилося відео з захопленого проросійськими бойовиками Красного партизану. На ньому отець Дмитро завантажує у машину тіла чотирьох вбитих українських військових: старшого лейтенанта Андрія Колісника, молодшого сержанта Романа Сеха, солдата Сергія Слісаренка і молодшого сержанта Альберта Саруханяна. Там відбувається отакий діалог отця Дмитра і проросійського ватажка:

– Ты не думай, что он сделал, думай, что ты бы сделал. И за что ты не воевал, а человеком остаешься надо.
 – Батюшка, а кто вас попросил помочь погибшим?
 – Бог меня попросил помочь.
 – Куда вы всех повезете?
 – Домой повезем. Они с Украины.
 – Но нет ведь Украины.

- Чи були такі випадки, коли священники Київського патріархату брали до рук зброю?

– Я таких випадків не знаю. Думаю, якщо об'єдналися, був би серйозний розголос. Якщо священник хоче воювати, він може це зробити. І я знаю священників Московського патріархату, які воюють за Україну. Щоправда на час війни вони перестали бути священниками і вивелися за штат. Так само і в Київському

патріархаті знаю одну людину, яка пішла на війну.
- Чи ви відчуваєте, як вас змінила війна?

– Стало зрозуміло, що є важливим, а що – дургорядне. Тепер найважливіше для мене – робити те, що я можу. За талант Бог мене спитає, а тому я стараюся його реалізувати.

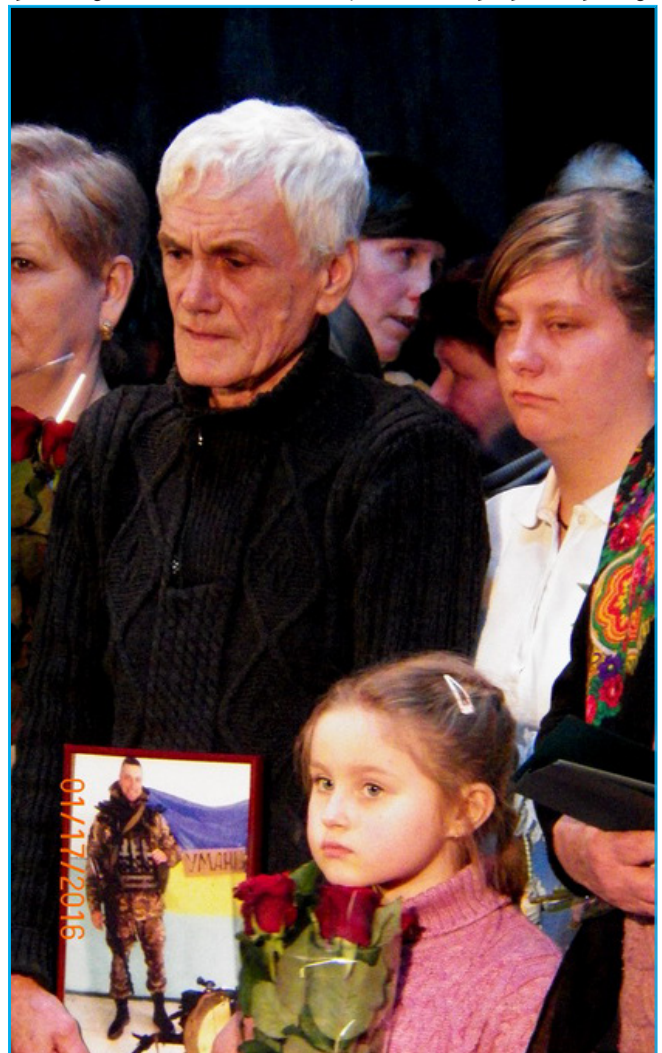
Маргарита Тулун («УП»)

«Не забудемо!»

У Києві відбувся вечір пам'яті останніх героїв-захисників Донецького аеропорту

16 січня 2016 року у столичному Будинку офіцерів відбувся благодійний проект - «Вечір пам'яті останніх захисників ДАП «Легендарні герої – «кіборги», започаткований родинами загиблих героїв у якому взяли участь представники влади, духовенство та родини загиблих героїв. З благословення Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси -України Філарета у вечері пам'яті взяв участь перший заступник голови Синодального управління військового духовенства, настоятель Свято-Миколаївського храму на Татарці, протоієрей Тарас Мельник. Отець Тарас у промові наголосив на тому, що герої-кіборги були віддані до кінця Україні і захищали її. І це приклад для всіх нас у патріотизмі і любові до рідної землі. Наприкінці виступу з благословення Святійшого Патріарха Філарета протоієрей Тарас нагородив посмертно загиблих героїв медалями «За любов та жертвність до України». Завершився вечір концертом в пам'ять героїв.

Нагадаємо, що 19 та 20 січня 2015 року, внаслідок підриву терміналу ДАП (Донецького аеропорту), Україна втратила п'ятдесят вісім захисників-«кіборгів», які відстоювали цей плацдарм до останньої краплі крові. Напередодні цих сумних подій.

Запитання священнику

- Навіщо потрібні складні церковні обряди, чи не простіше обійтися простою вірою в серці?

- У Євангелії Господь Ісус Христос каже, що віра в Нього повинна виявлятися в певних діях. Ті, що повірили, повинні хреститися (напр. Мк 16:16) і здійснювати Євхаристію (напр. Лк 22:19). Ці дії здійснюються Церквою, яка неминуче виробляє певний порядок їх проведення, обряд. Не слід цього боятися - обряди супроводжують будь-які важливі події в житті людей. У всіх народів весілля, похорони або народження дитини пов'язані з тими чи іншими обрядами. Обряд - це мова, якою ми говоримо один з одним про найважливіше. Не можна висловити те, що може сказати простий поцілунок або рукоштовпання. Не дивно, що Церква вдається до цієї мови в спілкуванні з Богом. Крім того, обряд об'єктивує духовне життя. Суб'єктивне внутрішнє переживання отримує в церковних Таїнствах відображення в об'єктивному, зовнішньому знаку, який, як вірить Церква, є свідченням звершеної дії Божої.

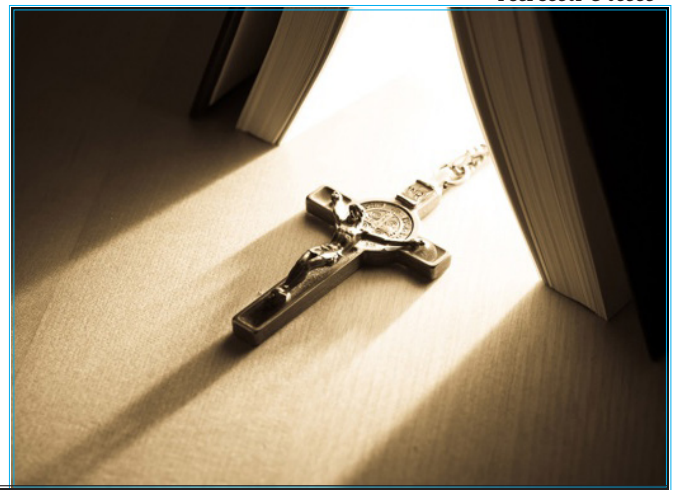
- Скажіть будь ласка, які ікони краще придбати для дому і де їх правильно помістити?

- Для початку необхідно мати дома ікони Спасителя, Богородиці і святих, чії імена носять члени сім'ї. Ікони повинні розміщуватися так, щоб той, що молиться, стоячи перед ними, був звернений обличчям в бік Сходу.

- Ми з хлопцем вирішили розписатися цієї осені, а повінчатися хотіли би наступного літа. Чи буде наш шлюб незаконним, якщо ми житимемо невінчані протягом цього часу? Чи зможу я на вінчання одягнути білу весільну сукню, яка є символом дівочої чистоти?

- Ви ж самі свідчите проти себе, біла сукня і фата символ дівочої чистоти, про яку може іти чистоту у Вашому випадку? Звісно так робити не можна, тому, що Ви житимете у блуді, наслідки котрого ляжуть важким тягарем на Вашому потомстві (хворобами, бідами та скорботами). Як що Вам не виходить вінчатись цього року то терпіть до того часу коли вийде, а як хочете жити разом та Вам немає сили терпіти без гріха то разом із розписом вінчайтесь усе просто. Хочете кататись учіться саночки возити. Не варто допускати до того щоб Господь за Ваші гріхи наказував в майбутньому Ваших діток, не залежно чи складеться у Вас сім'я чи ні в любому випадку як допущено гріх блуда перелобу доведеться понести покуту, тоді коли Ви її навіть не чекаєте.

nika.rv.ua

Таїнство вінчання

Вінчання— церковний шлюб, одне з таїнств — союз чоловіка та жінки, освячений церквою, де, як вважається, Господь своєю присутністю з'єднає душі в єдине ціле. В таїнстві вінчання Господь подає свою благодатну допомогу, щоб подружжя мало змогу бороти всі негаразди, які трапляються у спільному житті. Церквою шлюб сприймається як таїнство, причому таїнством є не стільки вінчання, скільки сам шлюб як союз чоловіка і жінки, освячений церквою. Церква надає велике значення цьому таїнству, небезпідставно вважаючи, що кожна благословенна церквою сім'я є її символом. Православне богослов'я вважає, що утворення шлюбного союзу можливо тільки в Церкві з благословення єпископа чи священника. Згідно з такою точкою зору, церква своїми священнодіями і молитвами прикликає на наречених благословення Боже. Шлюб починається з церковного благословення і продовжується протягом всього життя подружжя. Вважається, що Дух Святий наділяє християнське подружжя ласкою, щоб вони могли вірно виконувати свої обов'язки і разом служити Богові, заслуговуючи собі на вічне життя.

Апостол Павло порівнює Таїнство Шлюбу з тайною єднання Христа з Церквою і говорить: «Ця велика таємниця...» (Еф. V, 32). «Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до

жінки своєї, і стануть вони одним тілом» (Буття II,24), — так визначає Господь суть цієї тайни.

Вінчатись у церкві можна лише один раз. До вінчання у церкві допускаються лише люди охрещені. В українських селах священник попереджає прихожан про вінчання подружньої пари за два місяці до цієї дати. Якщо хтось з односельчан знає про якісь перешкоди, він повинен попередити священника. Як і до кожного церковного таїнства, найкращою підготовкою до таїнства вінчання є піст та молитва.

Під час звершення таїнства вінчання наречені тримають у руках запалені свічки. Світло — це знак радості, тому запалені свічки символізують радість зустрічі двох закоханих людей.

«Наші свята»

19 січня - Водохреща або Йордан

Ще не встигли прийти свята як скоро вони відійдуть. Як співається в коляді: «А той третій празник – Святе Водохреща». Хрещення Господнє — третє і завершальне велике свято різдвяно-новорічного циклу, яке в народі має назву Йордан, або Водохреща. Православні та греко-католицькі християни відзначають його 19 січня, тому воно збігається зі святом Богоявлення. Однак, ці свята слід розрізняти. Із Хрещенням Господнім пов'язують хрещення в Йордані Христа. Коли Ісус Христос досяг 30-річного віку, він прийняв хрещення від Івана Хрестителя в річці Йордані. Коли вийшов на берег - з небес почувся голос Бога-Отця, який назвав Ісуса своїм Сином. І на нього зійшов Святий Дух в образі голуба. Звідси ще одна назва свята — Богоявлення. Православні та греко-католики вважають, що саме це свято засвідчує таїнство Святої Трійці. Адже в цей день, за християнським вченням, з'явився Бог у трьох іпостасях: Бог Отець — в голосі, Син Божий — у плоті, Дух Святий — у вигляді голуба. Свято Богоявлення у перші віки християнства вважалось збірним, бо стосувався кількох подій із життя Ісуса Христа, які свідчили про Його божественність, а саме: його Різдва, поклону мудреців, Хрещення, чуда в Кані Галилейській і чудесного помноження хліба. Тому й сьогоднішню назву свята «Богоявлення», як стверджує у книзі «Пізнай свій обряд» о. Юліан Катрій, треба розуміти у множині, бо вона означає празник святих Богоявлень. Обряд Водохреща та свячена йорданська вода

Опівночі перед Водохрещам вода в ріках, як вірили селяни, хвилюється. Були колись такі відважні любителі таємного, що ходили вночі на річку спостерігати це явище, але... ріки в цей час, звичайно, покриті льодом, і що там під кригою робиться — невідомо. Та все ж набрана з річки опівночі перед Водохрещам вода — цілюща; вона зберігалась у «знаючих» селян за образами на випадок поранення або тяжкої хвороби. Ще за тиждень перед Водохрещам колись парубоча громада, а пізніше окремі господарі — «спеціалісти» прорубували на річці ополонку, випилювали з льоду великий хрест, ставили його над ополонкою і обливали буряковим квасом, щоб був червоний. Біля хреста будували — теж з льоду — престол. Все це оздоблювали аркою з ялинових або соснових гілок — «царські врата».

Вранці у церкві відбувається Богослужіння. По Богослужінні весь народ іде процесією на річку до хреста. Попереду несуть дерев'яний церковний хрест і хоругви, хор співає «Голос Господній...», за хором іде священик, приклавши золотий хрест до чола, а за священиком — народ. До річки на Водохреща йдуть усі: старі, молоді і діти. Кожен несе з собою пляшку або глечик на воду. Хлопці ще несуть з собою голубів, а мисливці — рушницю, заладовані клейтухом. На колишній Гетьманщині, де ще козацька традиція не згасла зовсім, парубки та молоді чоловіки їхали до річки на конях, заломивши по-козацьки сиві шапки. На річці, біля хреста весь похід зупиняється і стає на льоду великим барвистим колом, що здалека яскраво

вимальовується на тлі білого снігового покривала. Після недовгої відправи священик занурює в ополонку хрест, а в цей час хор голосно співає: «Во Йордані крещаяшуся Тобі, Господи...» У свою чергу мисливці стріляють із рушниць, а хлопці випускають з рук голубів, які хмарою літають над «Йорданню».

Коли вже воду освячено, люди підходять до ополонки і набирають у свій посуд води. Всі, хто приїхав на «Йордан» кінями — чи то верхи, чи то саньми — набирають відрами з ополонки воду і напувають своїх коней — «щоб хвороби не боялися та міцніші були». Від найдавніших часів християнська Церква вважає освячену йорданську воду за велику святість. Її бережуть цілий рік, ласкаво називаючи «водичкою-йорданничкою». Ця вода має силу очищувати і зцілювати душу й тіло людини. Йорданською водою також скроплюють оселю, щоб оминало всяке нещастя і гарно велося в домі. Деякі священики навіть переконані, що не існує ліків кращих за святу воду. І що цікаво незрозумілим залишається той факт, як свячена йорданська вода не псується, не смердить, і може довго зберігатися. Кажуть, що, може, срібло допомагає, яке є на багатьох хрестах у священиків. До речі, усі більш-менш значні церковні свята супроводжуються освяченням води. Уперше людина занурюється у святу воду під час хрещення, зазвичай невдовзі після народження. Таким чином людина «оновлюється» для майбутнього достойного життя. Свячена вода неодмінно має бути присутньою під час освячення храмів, житлових і господарських будівель, а також усіх предметів, які використовуються під час богослужіння.

Йорданські традиції

В місцевостях понад Дніпром було колись чимало вірувань та прикмет, пов'язаних з «Йорданню». Так, коли процесія йшла на річку, то «знаючі» люди придивлялися: якщо перед хоругвами пролетять горобці — нещасливий рік для дітей, граки — для молодих людей, а як пролетять гуси, то старі люди цього року будуть дуже хворіти, а то й — боронь, Боже — вмиратимуть. Якщо на Водохреща дерева вкриті інеєм, то на весні

у відповідний день тижня — в п'ятницю, четвер і т. д. — треба сіяти ярову пшеницю: «вродить, як гай!» Якщо на Водохреща день ясний, сонячний, то хліби в даному році будуть чисті, а якщо понурій, небо вкрите хмарами — у хлібі буде багато «сажки» (зони). Попіл після Різдвяних Свят не можна зберігати — ні в хаті, ні в дворі, бо «буде пожежа»; ввечері ж на Водохреща його треба винести на річку і висипати на лід. В той момент, як священник занурює хрест у воду, всі чорти та всяка нечиста сила вистрибує з річки і залишається на землі до того часу, аж поки якась із жінок не прийде на річку прати білизну. Коли брудна білизна опуститься у воду, то разом з нею впірнують у воду і всі чорти, що мерзли на землі. А тому побожні бабусі колись не дозволяли своїм невісткам прати білизну на протязі цілого тижня після Водохреща — «щоб більше вигибло нечистої сили від водосвятських морозів». «Моя теща, — згадує Свирид Галушка, — цілий місяць, було, і сама на річку не йшла, і інших не пускала — така була завзята проти чортів! ... Жінка не раз жартома сперечалася з нею: «Та що вони вам, мамо, зробили ті чорти — що ви на них так напосілися?» Де там!... і слухати не хотіла. Дівчата, набравши з освяченої ополонки води, наливали у велику миску, на дно клали пучок калини або намисто і вмивалися — «щоб лица красні були». Наступного після Водохреща дня (20.01) люди справляли «посвятки» - тобто переходили до звичайного трудового ритму, та відзначали свято Івана Хрестителя. Остаточно роздавалися тваринам ритуальні продукти з покуті й планувалась робота по господарству. Господині діставали свої починки (полотно, нитки й ін.), які перед Різдрвом ховалися подалі від гріха, «щоб лихий ниток не плував». З посвятки (20.01) вже знімалися табу на відвідування корчми чи шинку, які діяли в Свята («бо вода не посвячена»). Також жінкам вже дозволялося ходити по воду, чого вони не могли робити в свята.

Після Йордану наступали кілька тижневі м'ясниці, під час яких ще можна справляти весілля і співати пісень. Після м'ясниць настає найсуворіший Великий піст. Про нього кажуть так: «Великий піст усім притисне хвіст». І ще кілька народних прикмет на Водохреща:

** Якщо все небо буде похмури́м, то всякому хлібу родитися добре; якщо ж тільки на сході - добре вродить жито, на півдні - просо, на півночі - гречка.*

** Якщо цього дня ясна й холодна погода - на посушливе літо, похмура й сніжна - на рясний урожай.*

** На Богоявлення сніг іде - до урожаю, ясний день - до неврожаю.*

** Вірили, якщо, йдучи на Йордан, пролетять поперед хоругв горобці, то велика смерть на дітей, граки - на молодь, а гуси - на літніх.*

** Під час освячення води йде сніг - добре роїтимуться бджоли і колоситимуться хліби.*

** Якщо вдень випав іній, то у відповідний день треба сіяти пшеницю.*

** Йде сніг - на врожай гречки: зранку - ранньої, вдень - середньої, а ввечері - пізньої.*

*

** Коли на Водохрещі випав повний місяць - буде великий воді.*

** Якщо в цей день зоряна ніч - вродять горіхи і ягоди.*

** Якщо похмуро - хлібу буде вдосталь.*

** На Водохрещі день теплий - буде хліб темний.*

** Коли на Водохреща риба табунами ходить - на рої добре.*

У Тернополі відбувся «Фестиваль вертепів»

Тернопільська єпархія Української Православної Церкви Київського Патріархату спільно з торговельно-розважальним центром «Подільняни» вкотре стали ініціаторами проведення обласного «Фестивалю вертепів». Цьогоріч, свято відбулося 24 січня. 11 колективів із загальноосвітніх та недільних парафіяльних шкіл демонстрували свої театралізовані різдвяні дійства у «Concert Hall» ТРЦ «Подільняни». Згуртування різних поколінь та, передусім, молоді в церковних громадах, популяризація культури вертепів в Україні, привернення уваги до історії українського народу та християнських звичаїв, збереження і розвиток багатовікових традицій – цілі, які ставили перед собою організатори події.

Благословив початок фестивалю завідувач канцелярії Тернопільської єпархії свящ. Володимир Зубілевич, який разом із іншими членами журі, а саме, генеральним директором ТРЦ «Подільняни» Михайлом Ібрагімовим, головою ГО «Центру щасливого материнства і батьківства» Марією Хомів та заслуженою артисткою естрадного мистецтва України, керівником зразкового театру пісні «Мікст» Олександром Бурміцькою, обирав найкращі вертепи свята.

Диплом I ступеню отримав вертеп смт. Микулинці, II місце – вертеп із с. Гаї Шевченківські; III місце здобув вертеп с. Біла Чортківського району. Приз глядацьких симпатій отримав вертеп ЗОШ 29 м. Тернополя та приз за найкращі костюми – колектив із смт. Вишнівець, в номінації «Найкращий актор» переміг трьохрічний хлопчик-ангелік Матвій із смт. Микулинці.

Цьогорічний «Фестиваль вертепів» показав клопітку підготовку, злагоджену роботу творчих колективів. Найрізноманітніші костюми продумані до найменших деталей: маленькі ангелочки з німбами, величні царі, український народний стрій. Акторські та пісенні таланти дітей та дорослих, які виконували різдвяні колядки на сцені на славу Ісусу Христу та України не залишилися без нагороди журі та вдячних оплесків глядачів. Учасники вертепів благовістили про народження Ісуса, просили у Бога щасливої долі для себе та України.

«Цікаво»

Патріарх Філарет благословив міжнародний флеш-моб на підтримку України «United Ukraine»

2 січня 2016 року відбулась зустріч Святішого Патріарха Філарета з організаторами міжнародної акції на підтримку єдності України «Україна Єдина». Акція присвячена Дню Соборності України, який відзначається 22 січня. Учасником акції може стати кожен, хто підтримує Україну та проживає в будь-якому куточку світу. Організують акцію Всеукраїнська молодіжна громадська організація «Батьківщина Молода» та Світовий Конгрес Українських Молодіжних Організацій (СКУМО).

Мета акції – показати що люди в Україні та багатьох країнах за її межами не байдужі до нашої держави та підтримують її єдність. Це особливо важливо у важкі часи війни на сході України та інформаційної війни проти України у світі. Організатори сподіваються, що цього року до акції долучаться учасники з близько 40 країн світу та 100 міст України. Також серед учасників очікують відомих українських політиків, журналістів, культурних та громадських діячів, представників духовенства.

Прес-центр Київської Патріархії

«Не забудемо!»

На Дніпропетровщині вшанували пам'ять загиблого Героя України Сергія Нігояна

На Дніпропетровщині вшанували пам'ять одного з учасників Небесної сотні Сергія Нігояна. 21-річний мешканець с. Березнуватівка Солонянського району Дніпропетровської області загинув у День Соборності країни під час подій на Майдані. Сьогодні на батьківщині Героя, біля його могили, зібралися керівники області, родичі та односельці.

З благословення єпископа Дніпропетровського і Криворізького Симеона заупокійну літію очолив благочинний Солонянського району протоієрей Миколай Марчук.

Перший заступник голови регіону Олег Кузьман: «Країна втратила найкращих синів – справжніх патріотів, які боронили цілісність рідної країни та захищали спокій своїх земляків. Хлопці віддали життя за мирне небо, за щасливе дитинство, за майбутнє країни».

Голова обласної ради Гліб Пригунов: «Загиблі герої стали символами свободи, справедливості і віри у краще. Переконали, що спільними зусиллями ми зможемо збудувати таку країну, за яку вони боролись».

**ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ УСІМ БОРЦЯМ ЗА НЕЗАЛЕЖНІСТЬ
НАШОЇ БАТЬКІВЩИНИ!**

У Маріуполі, Краматорську та Луцьку презентували молитовник для незрячих

З благословення Святійшого Патріарха Філарета Синодальний відділ соціального служіння та благодійності УПЦ Київського Патріархату «Eleos-Ukraine», відділ організації благодійності та соціального служіння Волинської єпархії УПЦ КП, Волинський обласний осередок Всеукраїнської громадської організації людей з інвалідністю по зору «Генерація успішної дії» зібрали кошти та видали 400 молитовників шрифтом Брайля. В подальшому УПЦ Київського Патріархату планує видати ще кілька книг шрифтом Брайля. Серед них Євангеліє і також казки. В найближчий час, за словами Владика Сергія, Синодальний відділ соціального служіння планує активувати роботу з незрячими, для чого на озброєння мають на меті взяти передовий досвід деяких областей України, де успішно втілюється програма з працевлаштування незрячих, а також допомога молоді з вадами зору для вступу у ВНЗ. 15 молитовників українською мовою для незрячих були подаровані діточкам від Синодального відділу соціального служіння і благодійності «Eleos-Ukraine» Української Православної Церкви Київського Патріархату. Згодом шрифтом Брайля буде надруковано та передано до бібліотеки українські казки, історія українського козацтва та інші цікаві книжки.

Самі ж незрячі достойно оцінили цей труд і прочитали молитву за мир в Україні.

ЛЕГКО ЖАР ЗАГРІБАТИ ЧУЖИМИ РУКАМИ

Читаю що деякі народні депутати воліють цагітувати Україну йти "до переможного кінця". Найлегше це демонструвати із парламенту з головним із депутатських імунітетів – імунітетом від мобілізації. Із стін Верховної Ради на поле битви дехто дивиться як на кіно, бракує хіба що попкорну. Така собі гра в солдатики. Ті, хто заради дешевого піару торпедують Мінськ, знають, що яким би не були наслідки, їм на передову не йти і мандати на воєнні квитки не міняти. Втім, відновлення бойових дій на Донбасі з ризиком його переходу в значно масштабніше військове зіткнення з Росією є лише одним з двох можливих наслідків небезпечного депутатського піару проти Мінських угод. Інший варіант їхнього зриву – це глибока і безповоротна заморозка конфлікту. Звісно, що, коли вже на те пішло, то заморозити

краще, ніж розкочегарити. А ще близько відстоків людності України згідно опитувань, вважають, що нам краще позбутися Донбасу.

Така непроста правда сьогодні...

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

Реклама

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MICT з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by imaginesstudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27.
E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США
Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:
Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

borysten.com.ua - архів бюлетнів

CatArt Верстка та дизайн